

Jézus Krisztus a mi Urunk, általa kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet, akik közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus elhívottai.

Kedves Testvéreim! Sokan kritizálják a keresztyénséget. Különböző hibákat vélnek felfedezni mindabban, amit mi képviselünk. Kirekesztőnek vélnek minket a másokkal gondolkodókkal szemben, azt mondják, nem vagyunk elég tudományosak, mert a Bibliában sok megcáfolható tény van. Bigottak vagyunk, akik csak a saját igazságukat fogadják el. Ezeknek a kritikáknak néha van alapjuk, néha pedig olyan emberek szólalnak meg, akik nem is tudják mi az a keresztyénség.

Minden kritika mellett, azt viszont senki nem tudja letagadni, hogy létezőnk. Létezik keresztyénegyház, mégpedig nem is akármilyen. Olyan egyháznak a részei vagyunk, amely behálózza az egész világot. Mert ugyanabban a Krisztusban hisznek Ázsiában, Európában, Amerikában, a föld minden táján, mert ugyanazt a Bibliát olvassa mindenki, és ugyanazt az evangéliumot hallgatjuk mindnyájan.

Ma talán erre csak megvonjuk a vállunkat. Kit érdekel, hiszen ma már pár perc alatt megtudhatjuk mi történt a világ másik részén. Nem érezzük csodának, életünk része. Igénkben azonban a „globalizáció” csodájával találkozunk. Pál a Római gyülekezetnek ír. Egy olyan gyülekezetnek, akikkel még nem is találkozott. Nem látta őket, talán egy-egy embert ismer onnan, de ő maga sosem járt ott. Mégis megtalálja a közös pontot velük.

1. Mindannyian egy Urat szolgálunk.

A mai napon rá kell csodálkoznunk arra, hogy Isten mindannyiunk Istene. Nem egyeseket akar megszólítani. Nem csak a zsidókhoz küldte fiát, hanem az egész világhoz. Mert kapcsolatot akar egyen egyenként mindenkivel.

Pál erre az egyéni kapcsolatra épít köszönésében. Bemutatkozik, mint ahogy azt egy ismeretlennek kell. A legfontosabb tudnivalókat mondja el önmagáról. Nem kérkedik, csak a tényeket mondja. Pál Jézus Krisztus szolgálja, elhívott apostol, akit Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse az evangéliumát, ... Itt gyakorlatilag elmondja mi a foglalkozása. Élete legmeghatározóbb vonása, hogy ő Krisztus szolgálja.

Testvéreim, amikor valakinek bemutatkozunk hogyan szoktunk bizonyosságot tenni hitünkéről? A legtöbb esetben ez szóba sem kerül. Nem fontos, nem lényeges, magánügy, maximum annyit mondunk, én református vagyok. Ennyivel le van tudva. Milyen jó lenne, ha a hitünk nem csak életünk egy kis részét tenné ki, hanem áthatná egészét. Ha mi magunk is élet meghatározónak tartanánk elhívásunkat. Igen én presbiter vagyok, és szolgálja

Krisztusnak, vagy református vagyok, aki arra kaptam elhívást, hogy ezt és ezt tegyem. Mert nem ezt jelenti keresztyénnek lenni? Átadott életű, megtért embernek lenni? Azt gondolom enélkül az egész értelmetlen.

Maga Pál is egész hitvallást tesz. Mert olyan meghatározó része életének az ő személyes hitvallása, hogy elkerülhetetlen, ha meg akarjuk ismerni őt. És ez a hitvallás egyszerre személyes és mindenkre érvényes. Egy ősi hitvallást mony el: amelyet a prófétái által a szent iratokban előre megígért, az ő Fiáról, aki test szerint Dávid utódaitól származik, a szentség Lelke szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult.

Róma az akkori korban a világ közepe volt. Óriási város, melyben számos nép, vallás, és kultúra keveredett. Ilyen lehetett a keresztyén gyülekezet is. Zsidók és pogányok, tanult és tanulatlan emberek gyülekezete, de a hit közös volt. Pál megragadja mindazt, ami lényeges: hogy Jézus az a Messiás, akit mindenki várt. Dávid utóda, ahogy azt a zsidók várják a próféták ígéretei alapján. De Ő maga Isten is, aki feltámadt a halottak közül. Biztos rengeteg dolog volt, amiben nem értettek egyet. Biztos számos dolog volt, amit különböző módon magyaráztak. De volt egy alap, Jézus Krisztus, amiben nem különböztek. A benne való hit az, amely összeköt ma is mindnyájunkat.

Biztos vagyok benne, hogy sok dolog van, amin jókat tudnánk vitatkozni. De mindig eszünkbe kell, hogy jusson az összekötő kapocs, az hogy mind egy Urat szolgálunk, sokkal erősebb, mint azok a dolgok, melyek széthúzásra adnak okot. Mind a gyülekezeten belül, mind más felekezetekkel.

2. Ez az Úr pedig szolgálatra hív. Kegyelmet és apostolságot kaptunk.

Mi emberek szeretünk szép és jó dolgokat kapni. Szeretjük, ha nekünk adnak és nem mi adunk. És bizony szeretjük Istent is, amikor ad, akkor viszont már kevésbé, amikor kér. Olyan Urunk van, aki először ad és utána kér. Kegyelemet kaptunk, bűnbocsánatot anélkül, hogy bármit tettünk volna érte. Szeretetet kaptunk, gondoskodást, anélkül, hogy megérdemelnénk. De feladatot is kaptunk: apostolságot. Az apostol azt jelenti küldött. Mindenki, akinek élő hite van, mert megtapasztalt valamit Isten csodálatos munkáiból, feladata, hogy apostol legyen. Küldött, aki minderről bizonytságot tesz. A néma tanú nem tanú. Szavainkkal, tetteinkkel, egész életünkkel azt az Urat kell szolgálni, akitől kegyelmet kaptunk. A kettőt, úgy is mondhatnánk, egy csomagban van: a kegyelem és az apostolság. Jakab ezt így fogalmazza meg: A hit cselekedetek nélkül meghalt önmagában. Nem létezik tettek nélküli hit.

Bocsássák meg nekem, hogy ezt mondom, de magamban mindig elmosolyodom, amikor valaki azt mondja, nem járok templomba, de hiszek én, szoktam imádkozni. Nem tisztel senki hitét megítélni, nem is a feladatom. Mindenkinek Istennel kell ezügyben elszámolni. De azt tudom, hogy feladatot kaptunk, hogy só és világosság legyünk, mely hatással van környezetére, mely közvetít valamit.

3. Feladatot kaptunk, mellyel hatunk másokra és magunkra egyaránt.

Feladatunk van, hogy hitre és engedelmességre hívjuk az embereket. Ez pedig egy különleges feladat. Mert egyszerre kifelé és befelé irányul.

A Római gyülekezetnek híre volt. Jó híre, melyért hálát ad az apostol. Hittek és kitartottak egy olyan korban, amikor a keresztyénüldözések elkezdődtek. Növekedtek és fejlődtek, akkor is amikor nehéz volt. Pál apostol is vágyik találkozni velük. Azért, hogy taníthassa őket, de azért is, mert a gyülekezet is taníthat valamit.

Rengeteg ige van, amely arról beszél, hogy a szolgálat hogyan hat arra, aki végzi és arra, aki felé szolgálunk. Jobb adni, mint kapni; aki másokat felüdít maga is felüdül, és még sorolhatnánk. Mert a szolgálatra nem Istennek van szüksége. Ő mindenható, aki anélkül is tud cselekedni, hogy minket ebbe bevonna. Neki mégis tetszett, hogy embereket hívjon el, és emberek által cselekedjen az emberek között.

Ezért kiváltság, amikor az ember szolgálhat, mert így Isten munkájában veszünk részt, úgy, hogy ez a mi javunkra is van. Hitre és engedelmességre pedig éppen úgy tudjuk felszólítani az embereket, hogy mi magunk is megéljük azt. Példát mutatunk. Hiszünk, akkor is, amikor nehéz. amikor a világ számos kételkedésre okot adó dolgot zúdít ránk. És engedelmesek vagyunk akkor is, amikor az engedetlenségből több javunk származna. Engedelmeskedünk akkor is, amikor a feladás és az elfordulás könnyebb lenne.

A keresztyén egyházat számos kor és idea próbálta eltörölni. Maga az egyház is sokszor méltatlannak bizonyult Urához. Mi mégis itt vagyunk, mert kegyelmes, gondviselő Atyánk megtartott minket. Hozzánk is szól felszólítása: hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet, akik közé tartozunk mi is, Jézus Krisztus elhívottai. Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően, övé legyen a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

Kádár Adrienn